

Arrest

nr. 74 954 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Servische, afkomstig uit Arandelovac (Servië) en bezit u de Servische nationaliteit. Op 3 december 2007 werden uw partner N.S. (...) en zijn vriend I.M. (...) door N.J. (...) (een Bosniër) vermoord naar aanleiding van een geschil over de afbetaling van een auto. Volgens de pers zou tevens een politie-agent betrokken bij de moord op uw partner. De agent werd ondervraagd, maar meteen weer vrijgelaten. In 2008 werd N.J. (...) veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf voor de moord op uw partner en zijn vriend. Omdat uw schoonvader, bij wie u inwoonde, de strafmaat te laag vond, ging hij in beroep tegen het vonnis. De strafmaat van N.J. (...) werd echter verminderd tot 10 jaar gevangenisstraf, waarop uw schoonvader opnieuw in beroep wou gaan. Na twee weken (nog steeds in 2008) werd uw schoonvader 's telecomwinkel vernield. Er werd een

dreigbrief achtergelaten waarin vermeld stond dat uw schoonvader uw partner's schulden bij Nebojsa diende af te lossen. Indien uw schoonvader de feiten zou aangeven bij de politie en indien hij zijn beroep tegen de strafvermindering zou verder zetten zou hij zijn leven en dat van zijn kleinkinderen in gevaar brengen. De daaropvolgende nacht bezochten enkele vrienden van Nebojsa uw schoonouders en eisten dat uw schoonvader voortaan maandelijks 150 euro zou betalen, zo niet zouden uw kinderen niet meer op straat kunnen spelen. Ze dreigden er ook mee familieleden te vermoorden indien uw schoonvader het aan iemand zou vertellen. Vanaf toen betaalde uw schoonvader maandelijks 150 euro aan Nebojsa's vrienden. In deze periode bent u zelf nooit persoonlijk bedreigd geweest. Alle bedreigingen gingen via uw schoonvader. Op 27 juli 2010 ging u naar België om uw zieke moeder te bezoeken. In september 2010 keerde u terug naar Servië. In datzelfde jaar werd uw schoonvader ziek en invalide. Een tweetal maanden na de ziekte van uw schoonvader, besloten jullie de winkel te sluiten omdat niemand in staat was de zaak verder te zetten. Dit had echter tot gevolg dat jullie niet genoeg inkomsten hadden om de maandelijkse 150 euro te betalen, waardoor jullie meermaals door Nebojsa's vrienden werden bedreigd. Omdat u de situatie niet langer volhield, verhuisde u met uw kinderen in september 2010 naar Topola in de hoop er met rust gelaten te worden. In november 2010 stonden Nebojsa's vrienden u op te wachten aan de schoolpoort van uw kinderen. U en uw kinderen werden terug naar uw schoonouders in Belgrado gebracht. U werd verplicht te blijven tot uw schoonvader de schuld zou hebben afbetaald. Jullie afpersers kwamen sindsdien veelvuldig langs en bedreigden u en uw kinderen. Uiteindelijk verliet u op 11 mei 2011 Servië om op 12 mei 2011 in België aan te komen, alwaar u op 4 augustus 2011 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart; een kopie van een pagina uit uw Servisch paspoort; uw geboorteakte en die van uw partner, dochter en zoon; de overlijdensakte van uw partner; het medisch boekje van uw dochter; 5 internetkrantenartikels in verband met de moord op uw partner N.S. (...) en zijn vriend I.M. (...) door N.J. (...) en de aankomstverklaringen van uzelf en uw kinderen in België.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u na uw aankomst in België op 12 mei 2011 bijna drie maanden hebt gewacht alvorens op 4 augustus 2011 een asielaanvraag in te dienen. Uw verklaring dat u en uw moeder aanvankelijk hadden gehoopt dat u geregulariseerd zou worden en dat u als alleenstaande moeder met twee kinderen angst had om naar een opvangcentrum te gaan, is niet afdoende (CGVS, p.14). U stelde immers Servië verlaten te hebben toen u van uw moeder hoorde dat in België de mogelijkheid bestond om asiel aan te vragen en zo bescherming te genieten (CGVS, p.14). Uw handelen is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en noopt ertoe de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen sterk te relativeren.

U verklaarde Servië verlaten te hebben omwille van de problemen die u en uw schoonouders sinds 2008 kennen met de vrienden van N.J. (...), de Bosnische man waardoor uw partner werd vermoord als gevolg van een conflict rond de betaling van een wagen. Sinds 2010 zou u in dit kader verschillende keren slachtoffer geworden zijn van afpersing en bedreiging door deze vrienden (CGVS, p. 9, 10). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde problemen met Nebojsa's vrienden louter van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn, welke niet zonder meer ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. In dit verband verklaarde u, met uitzondering van Nebojsa's vrienden, met niemand anders problemen gekend te hebben in Servië (CGVS, p.15). Nebojsa's vrienden zijn volgens u druggebruikers die behoren tot de maffia en zij zouden u sinds de veroordeling van Nebojsa belagen omdat uw voormalige partner nog schulden had bij Nebojsa (CGVS, p.8 en p.10-11). Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met de vrienden van Nebojsa geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met uw belagers in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele

terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst verklaarde u zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Servische autoriteiten (CGVS p. 15). Daarnaast stelde u dat u nooit naar de politie bent gegaan om klacht in te dienen omdat een agent betrokken zou zijn geweest bij de moord op uw partner, omdat uw belagers dreigden familie te vermoorden en zeiden dat ze handlangers bij de politie hebben (CGVS, p.8, 11, 13). Deze verklaringen voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten zijn niet afdoende. Vooreerst is het immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat hoewel er binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Wat betreft uw verklaring dat er volgens de pers een politie-agent betrokken zou zijn bij de moord op uw partner en dat uw belagers handlangers bij de politie hebben verwees u naar de door u voorgelegde krantenartikels. Uit de artikels blijkt echter dat de betrokkenheid van één agent enkel wordt aangehaald door officiële bronnen en geenszins officieel bevestigd wordt. Zelf bleef u trouwens de naam van de agent schuldig. Bovendien kan uit de eventuele betrokkenheid van één agent geenszins besloten worden tot de onwil of onmacht tot het bieden van adequate bescherming door de Bosnische politie. Zowel uit uw verklaringen als uit de krantenartikels blijkt immers het optreden van de Bosnische politie na de moord op uw partner. Er werd een grondig (buurt)onderzoek gehouden welke uiteindelijk leidde tot twee arrestaties (Jankovic en de agent) en de uiteindelijke veroordeling van N.J. (...). Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/ politieel wangedrag aan te klagen. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, het Albanees en het Kroatisch, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit en die van uw gezinsleden, het feit dat uw dochter toegang had tot de gezondheidszorg en uw aankomst in België op 12 mei 2011 staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster verwijst naar de bestreden beslissing waarin wordt geoordeeld dat verzoekster haar vrees voor vervolging in haar land van herkomst onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Zij verwijst naar het artikel 52, §1, 4° van de vreemdelingenwet en het artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève. Verzoekster wijst erop dat zij niet akkoord gaat met de stelling van de commissaris-generaal dat zij pas drie maand na haar aankomst in België asiel heeft gevraagd en dat dit op zich al aantoonde dat de ingeroepen problemen met betrekking tot vervolging sterk dienen gerelativeerd te worden. Verzoekster verwijst naar de Conventie van Genève waarin nergens een termijn in bepaald zou zijn waarbinnen een aanvraag tot asiel dient gericht te worden door een asielaanvrager.

Verzoekster wijst erop dat zij met bewijsdocumenten aantoonde dat haar partner en vrienden van haar partner vermoord werden door een zekere N (...) en volgens de pers door een politieagent, wat volgens verzoekster klopt. Verzoekster licht toe dat deze agent een ambtenaar is die voor de overheid werkt en bijgevolg werd vrijgelaten na ondervraging. Zij is dan ook de mening toegedaan dat het feit dat zij niet tot de autoriteiten behoort op zich niet betekent dat deze persoon mensen kent bij de overheid die hem bescherming kunnen geven en hij mensen schade kan toebrengen. Verzoekster licht verder toe dat deze persoon voor de moord op de partner van verzoekster en de vriend van haar partner slechts een gevangenisstraf kreeg van 10 jaar. Zij stelt dat zij geen beroep kon doen op de lokale autoriteiten aangezien de wanpraktijken door de overheid geduld worden en de lokale autoriteiten zelfs meededen met wanpraktijken. Verzoekster argumenteert dat het voor haar onmogelijk was om de hulp van lokale autoriteiten in te roepen aangezien ze geen vertrouwen had in de overheid. Verder stelt zij vast dat de theoretische uiteenzetting van de verwerende partij in de bestreden beslissing erg verschillend is van de praktijk. Waar de verwerende partij aanhaalt dat na de moord op haar partner een grondig onderzoek werd gevoerd en dat slechts door officieuze bronnen bevestigd werd dat één agent betrokken partij was bij de moord op haar partner, stelt verzoekster zich de vraag hoe het dan komt dat deze agent niet vervolgd werd en zonder enige veroordeling werd vrijgelaten. Verzoekster merkt dienaangaande op dat de verwerende partij hierop geen antwoord kan geven. Ze stelt dat ze daarom al haar hebben en houden in het land van herkomst heeft moeten achter laten om geen levensgevaar meer te lopen. Verzoekster wijst er nogmaals op dat zij documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar leven gevaar liep.

Verzoekster eindigt haar betoog door een theoretische uiteenzetting weer te geven aangaande de aangevoerde schendingen, met name de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de formele motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur met name de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster voert aan dat de minister van Binnenlandse Zaken de plicht heeft om zijn beslissingen voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Zij wijst erop dat zij verschillende documenten heeft neergelegd die niet in acht worden genomen door de commissaris-generaal. Vervolgens verwijst verzoekster naar rechtsleer aangaande dit beginsel en besluit dat de bestreden beslissing te kort komt aan de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster voert aan dat dit onbehoorlijk gedrag is van de Minister van de Binnenlandse Zaken.

Verzoekster vraagt dan ook om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Gelet op de inhoudelijke samenhang van de beide middelen zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze samen behandelen.

2.3. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert in de aanhef van haar eerste middel de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Verzoekster klaagt de schending aan van artikel 52, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel is opgeheven. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.4. Verzoekster klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 september 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Servo-Kroatisch machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat waar verzoekster verwijst naar de Minister van Binnenlandse Zaken dit geenszins de verwerende partij is die de bestreden beslissing heeft genomen en de Raad ziet niet in op welke wijze de verwijzing naar de Minister van Binnenlandse Zaken relevant is.

2.5. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster gaat er bovendien aan voorbij dat men om als vluchteling te worden erkend dient aan te tonen dat men vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Raad verwijst dienstig naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt: “(...) U verklaarde Servië verlaten te hebben omwille van de problemen die u en uw schoonouders sinds 2008 kennen met de vrienden van N.J. (...), de Bosnische man waardoor uw partner werd vermoord als gevolg van een conflict rond de betaling van een wagen. Sinds 2010 zou u in dit kader verschillende keren slachtoffer geworden zijn van afpersing en bedreiging door deze vrienden (CGVS, p. 9, 10). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde problemen met Nebojsa's vrienden louter van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn, welke niet zonder meer ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. In dit verband verklaarde u, met uitzondering van Nebojsa's vrienden, met niemand anders problemen gekend te hebben in Servië (CGVS, p.15). Nebojsa's vrienden zijn volgens u druggebruikers die behoren tot de maffia en zij zouden u sinds de veroordeling van Nebojsa belagen omdat uw voormalige partner nog schulden had bij Nebojsa (CGVS, p.8 en p.10-11). (...)”

Verzoekster stelt dat haar problemen zijn ontstaan na een conflict rond de betaling van een wagen. De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat verzoekster haar problemen niet vallen onder voormelde criteria gezien hun problemen inderdaad louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. De bewering dat er een politieagent betrokken zou zijn is geen weerlegging van bovenvermeld motief. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van haar nationale overheden. Het feit dat zij geen vertrouwen heeft in de lokale autoriteiten is hiervoor geen voldoende motief zoals uitvoerig gesteld in de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt niet akkoord te gaan met het feit dat zij bijna drie maanden heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen en merkt op dat er in de Conventie van Genève geen dergelijke termijnbepaling is terug te vinden.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;”

De Raad meent dat de door verzoekster aangehaalde redenen niet overtuigen.

Verzoekster haar argumentatie bevat verder geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster in gebreke blijft. Waar verzoekster stelt niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing of waar zij een omgekeerde conclusie maakt dan de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dient er tevens te worden opgemerkt dat dit eveneens geen dienstig betoog is zodoende zij de bestreden beslissing in een ander daglicht kan stellen.

Waar verzoekster verschillende keer verwijst naar de Minister van Binnenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat de verwerende partij *in casu* de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is en niet de Minister van Binnenlandse Zaken en de Raad ziet dan ook niet in op welke wijze verzoekster hier dienstig naar verwijst.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS